

Трошки незгоди під тюльпановим деревом

Марко Східняк

Майже сентиментальне фантастичне оповідання

Симфонія фа мінор колірної
тональності 4,750 мю.
Іван Єфремов

В повітрі плив аромат щойно скошеної трави. Скошеної на сіно. Бо кислички як у соковитих рослин, призначених на силос, у повітрі не було. Але й сухоти перестоялої трави у повітрі теж не відчувалося; аромат погоди, настояний на травневих дощах і буремних грозах безконечних левад ГЛОБАЛЬНОГО СТЕПУ південно-західного континенту планети панував в нижній частині атмосфери.

Жовта зоря земного класу вже урочисто появилася з-за обрію верхньою скибочкою круглої стиглої дині і спокійне вранішнє тепло легко замінило деяку передсвітанкову прохолоду.

Дівчата артільки почали скрупульозне перебирати насмикане поночі різнотрав'я, відкидаючи все попутно зрізане і оставляючи лише цісар-траву, райдужник. Це був шахиншах, цар царів тутешніх лікарських рослин, квітка — семибарвниця від бозна скількох недуг; куди там земному женьшеню.

Природна плантація райдужника являла собою рівносторонній трикутник зі стороною десь більше двох кілометрів. Однією з сторін квіткове поле прилягає до ледь помітного путівця. Точніше, це був не дуже наїжджений шлях, пристосований до конфігурації клину.

Трохи змерзлі дівчатка чия робота майже закінчилась, одягали пляжні костюми маючи центром невеликої юрби жовто-гарячий тюльпанник - дерево яке наче горіло змагаючись кольором з тутешнім світилом і вже додатково наповнювало при планетну атмосферу ніжно жовтими відтінками.

Бікіні були тут по м'якості клімату повсякденною одежею. Відвернувшись від єдиного у факторії чоловіка що наближався, Настя спритно втиснула свої свіженькі принади у верх роздільного купальника і розвернувшись трохи зашарілим від майже непристойної сміливості лицем до фактору, ляснула себе за обидві бретельки під пахвами прислухаючись до власних відчуттів.

— Пане Всеславе,— сказала вона недовірливо-здивовано. — Щось і чашечки піджимають і лямки короткуваті. А тільки три неділі ношу.

— Ростеш ніби хліб на дріжджах, Настю — благодушно та

відсторонено сказав немолодий фактор, давно при звичаєний до вбивчої краси розквітаючої юності стайки чарівниць. Він взяв квітку, пелюстки якої зараз трохи

тьмяно повторювали звичайний спектр кольорів денного світла єдиної зірки планетарної системи.

Зірка системи планет, або Сонце, як по інерції її називали присутні на полі. А ще годину тому, у досвітній, уже стікаючій у балки темряві це квіткове міні сузір'я палало, причому кожна пелюстка своїм кольором-іскорками від червоного до фіолетового.

— Отаке диво природи – задумливо сказав він, тримаючи наче віник, декілька зірваних стеблин. А на Землі її нема. Хоча ДНК тутешніх рослин абсолютно однакове з базисною планетою. Ось такий виверт еволюції. Лише підтвердження божественної природи творіння Всесвіту. Саме біблійного бога, хоча б для нашої Галактики Молочного Шляху. А ту зірку, яку ви бачите на небі, що заливає жовтуватими хвилями довкілля правильно звать СІнті.

Але його сентенція щодо відчутного росту дівчат, викликала майже повний протест присутніх, пропустивши мимо їх вух всю космогонію у логічній частині виступу керівника.

— У ліфчику жме. А більше ніде, — надувши пухленькі губки сказала низенька Наталка, з різко напнутою пелериною. Бюст робив останню майже горизонтальною.

— Ні ноги, ні руки здається не подовшали, — підтримала Олеся, бризнувши голубизною з-під мохнатих вій. — А ліф наче поважчав. За декаду на кілограм.

І ще декілька коротеньких подібних заяв від не самої соромливої частини юної і, скоріше всього, кращої половини людського роду. Правда лексика була дуже далека від непристойної, не кажучи вже про соромітну.

Почувши одностайне і векторне пояснення розвитку напрямку думок робітниць, фактор спробував зосередився на окресленій проблемі. Він сказав:

— Технічно все вирішується просто. Заробляємо ми тут круті гроші. Так що замовимо по нуль-транспортуванню потрібні більші розміри дівчачого шмаття і край.

А щодо наукового значення, то я уже двічі закупував для таких же попередніх груп жіночий реманент більшого розміру. Так що ще явно якесь строго обов'язкове явище. Кажуть, що ця багатокольорова травка від семи десяти семи недуг лікує. Треба повідомити нововиявлені факти на базову Землю. Хай фармацевти подивляться може вона здатна на безопераційне збільшування молочних залоз. От і буде сімдесят восьме корисне вживання.

Юнки ще не розібрали мішані копни нарваної всякої трави. (В більшості там явно був семибарвник). То ще не треба підганяти невисоке і доволі довге авто, де були і місця для пейзажок і для їх перебраного дорогоцінного і порівняно легкого вантажу.

Після монологу фактора по невеличкій паузі почули мелодійний і низький голос Зоряни. Довго мовчала, керівник знав — весь сезон. А це майже місяць не чув її голосу. Тільки при зустрічі сказала якісь чергові слова. Але здається, що досить довге обговорення предмета праці раптом прорвало у свідомості працівниць щось племіюче, що змітало всі греблі.

Зазвучало грудне мелодійне контральто. В вустах вісімнадцятирічної дівчини це здавалось не зовсім природним. Виникало бажання подивитися кудись за колоністку.

Де там сховалась сорокалітня дійсно чутна жінка. Але фактор не міг відвести погляд, бо речовий потік гіпнотизував. В речі забринів колективний психоз,

— ОЙ , мамця рідна ! У мене завертілось у голові. Наче марю! А може ми в дійсності вже на тому світі. У вирію! Бо останнє. Що я пам'ятаю. Це гавкіт собак і чортихання озвірілої охорони концтабору, людців, які нагле називають себе антифашистами. Їм так легше бути звірюками. Які заганяли полонених на виду у всього концтабору у газову камеру. Це ж нелюди - вважали вони нас. Ми ж нащадки по їх словам, якихось бендерівців. Потім швидкоплинний бій та звільнення. Все як уві сні. Потім вияснили що у нас нема в живих жодного родича. І ось ми тут.

— Ага! Господи, нарешті кинулися розбиратись,— подумав навіть почувши таку жорстоку шизофренію з деяким полегшенням керівник.

— Та нащо нам видумувати, — сказав зачудований таким здогадом Всеслав, проаналізувавши ситуацію. Чому тоді не прямо сказати людям - Відправляємо ми вас у вирій.

— Бо ми атеїсти. А нас по нашій поведінці у першому світі в рай. Щоб не лякати жіночу стать. Замаскували під колонію на планеті земного типу, нехай поступово звикають. Це пояснює що не всі сусіди по бараку з ким нас травили нацисти тут. Хтось мабуть уже лиже розпечені сковороди чи десь у чистилищі.

— А Ви, пане Всеславе, мабуть якийсь серафим. Бо за три неділі не подивився зацікавлено на жодну нашу сяючою красою юнку. Як до чоловіків Землі це занадто.

— Все недовір'я до слащавої ситуації та майже психотравматичну острогу, масово проявлені на юних обличчях треба знести одним ударом,— подумав фактор.

Свіжий табун сірих в яблуках кобилиць галопом промчав по Дикому полю чужого материка , майже по краю плантації ніби по жовтуватому шматочку Едему на тисячі кілометрів навкруг, і визначив рішення фактора.

— Коли відпочинете на цих левадах під зірками, ніби мимохідь сказав він, будете направлені на автоматизовані збройні заводи. Це надважливо, Але чомусь, набігавшись з визволеними, це забули сказати ваші агітатори. Люди там ще потрібні. І ви будете гарним поповненням.

Сказане сприйнялось вчасно, вдячно і майже весело. Хоча перспектива важко працювати на напіваавтоматизованих заводах була так собі. Але пояснення було точно по ситуації. Для пошматованої психіки. Напруга, що декілька митей витала в повітрі, важкий посттравматичний психоз, розсипались миттєво. Ландшафт важкого та потрібного майбутнього буття оздоровив стайку красунь. Вони були потрібні державі,спільноті. Криза минула.